

#### **IV PREMI LITERARI NARRATIVA CURTA MODEST SALSE**

**Categoria: Adult**

**Autor: Martí Figueras Martínez**

**Títol: Lluna roja**

Una ampolla de cava es refreda al cubell cobert de gel. Tant se val, sap que aquesta ampolla és decorativa, li dóna a la vetllada un caire romàntic imposat que ni ell ni ella busquen. Són les dotze de la nit. En punt. Per tant és qüestió de segons que ella truqui a la porta, que ell s'aixequi del llit, que obri la porta i que se la trobi palplantada amb un somriure, discretament elegant, una brusa sobre una samarreta de color cru, una faldilla llarga i unes botes clares amb cordons. Subjectarà una bossa de paper amb uns quants llibres publicats al llarg del passat any, algunes seran bones novel·les, altres seran castigades segons el criteri de la llibretera. Ell també té les seves novel·les triades, escampades sobre el llit per abordar-les un cop ella deixi l'abric al damunt del respatllet de la cadira de l'escriptori. Són les dotze de la nit més uns segons i ella està punt d'arribar en aquella habitació d'hotel que any rere any reserva per trobar-se amb la seva confident literària i amant. Ja porten catorze anys jugant i enguany faran com sempre, obriran l'ampolla de cava, s'ompliran les copes i es mullaran els llavis després de brindar perquè un any més Yuzi Hakunaka els ha portat aquí.

Un altre cop l'autor japonès més prolífic del moment ha tornat a necessitar els seus serveis per tal de traduir la nova aventura de la Midori Kikuyama, probablement l'heroïna literària més mediàtica dels últims anys i la que ha donat de menjar al senyor Hakunaka i a ell mateix. Quina sort traduir un autor de qualitat que no es cansa de publicar anualment una novel·la seriada, amb la mateixa protagonista i sense perdre l'interès per la progressió dramàtica. I, complint les regles del joc, aquest any la clau havia estat "*cel nocturn*". Ja ho havien acordat així l'any passat en aquella mateixa habitació, igual que els anys precedents amb altres frases, paraules claus que amagades en la novel·la li servien a ella per interpretar la data de la seva trobada anual. Era un joc de nens, senzill, allà on trobés la clau s'havia de fixar en la pàgina, la qual marcava el dia, i el capítol, que marcava el mes. És a dir, [...] *quan la*

*Midori es va aixecar la faldilla, el Sam va dissimular mirant el cel nocturn ple d'estrelles [...] es trobava a la pàgina setze del capítol onze, per tant, en aquell fred setze de novembre a les dotze de la nit l'esperava per discutir sobre literatura. Primer li criticaria sàviament i amb educació aspectes de les seves traduccions i, més tard, parlarien de les millors novel·les i les millors traduccions publicades des de l'última trobada.*

Ja passen uns minuts de les dotze i certa excitació li creix des de dins. Tots dos saben molt bé les regles. Es troben per parlar estrictament de literatura, i quan ja hagin fet el repàs exhaustiu a les obres preparades es deixaran anar l'un sobre l'altre. A l'endemà, marxaran per separat prenent les precaucions justes perquè ningú els vegi, ni els pugui relacionar. I després, el retorn a la rutina, a les seves vides tant ben muntades, tant ben estructurades i que cadascú, per separat, gaudeix plenament sense l'altre. Ella no sap que ell està divorciat i que té un fill ja adolescent d'aquell matrimoni fallit i ell no sap que ella.... bé, ell no en sap res d'ella. I així és com ha de ser. esclar que en moments com aquests en que li toca esperar la seva arribada, ell fantasieja sobre aquella dona tan misteriosa per ell: veure-la a la seva tenda despatxant els seus clients; imaginar-la criticant la súper estrella literària que ha de promocionar sí o sí perquè així l'hi ho manen les grans editorials; pensar-la a casa cuinant per ella o per la seva família, i donant de menjar al gat; i sobretot, li agrada, de fet el posa a cent, quan la projecta estirada al llit devorant la lectura del nou Hakunaka que ell ha traduït.

Tot i que ja són passades les dotze en punt, sap que és qüestió de segons o minuts que escolti les seves passes aproximar-se pel passadís. S'incorporarà del llit i parà l'orella per sentir com s'atura davant la porta i com un silenci per agafar aire, un silenci per ordenar els sentiments domina ambdós cantons de la porta. Després el timbre trencarà la poesia i farà que s'aixequi del llit per deixar entrar aquella misteriosa dona. I potser després d'un apassionat *tête á tête* literari que es perllongarà llargues hores es miraran als ulls. I qui sap si un cop hagin deixat com un drap brut al nou autor escandinau venut com el nou Larsson es palparan el

rostre. I, tanmateix, després d'atorgar el cel a la primera novel·la d'un jove autor portuguès, s'abraçaran sota els llençols i compartiran quelcom més que les seves filies i fòbies literàries. Però, i tot i que té ganes de sentir la seva nua calidesa, aquella trobada furtiva és entre dos amants de la bona literatura. El sexe acaba sent el fruit de la passió amb què cadascú defensa els seus arguments.

Són les dotze i deu minuts i s'està començant a preocupar. Sap el risc que corre amb aquest joc. Però és l'única aventura que té en la seva vida i bé val la pena. I, quan la seva ment començava a dibuixar un escenari catastròfic, escolta les passes. La pell se li eriça. I el silenci, uns breus segons respectuosos, un ritual repetit al llarg dels anys, on sembla que tant l'un com l'altre vulguin auscultar-se a través d'aquella fina paret. Un *ring*. Posa els peus a terra, i amb fermesa obre la porta.

- Ehem... ehem... "*cel nocturn*"?- pregunta una dona estranya. No és ella-. Disculpi... "*cel nocturn*"?

- Qui és vostè?

- Jo... vostè és... el traductor?- No contesta, està paral·litzat-. No li diu res "*cel nocturn*"?

Cap paraula ni cap so surt de la boca d'ell que no comprèn res. Aquella desconeguda intenta insistir amb la pregunta, però finalment, avergonyida, amb el cap cot, gira cua i comença a desfer el camí. Ell no diu res, però amb una mirada fugissera observa que a la seva mà subjecta una bossa de paper d'on sobresurt la coberta d'un llibre.

- Espera.

Ella s'atura i es gira ràpidament.

- "*Cel nocturn*"?

- Sí, sí... esclar, però...- Dubta ell.
  
- No ha pogut venir. Jo... sóc la seva dependent a la llibreria.
  
- Com?
  
- No ha pogut venir i vinc jo.
  
- Però, i com...
  
- Ella m'hi ha enviat.- Explica i afegeix amb seguretat -. Ho sé tot.
  
- Què vol dir això? L'hi ha enviat ella?
  
- Porto els llibres.- Alça els llibres i esbossa un somriure franc.
  
- Per què no ha vingut ella? Està bé?
  
- No li ho puc dir. No li ho vol dir. Bé, ja sap quines són les regles del joc.
  
- I l'hi ha enviat ella... però també porta els llibres. Ve a substituir-la?
  
- Més o menys. No podria fer d'ella. Però puc fer el que ella ha fet durant catorze anys.
  
- L'hi ha explicat tot?
  
- Tot el necessari.
  
- I què haig de fer jo?
  
- Porto llibres. Uns són boníssims, altres són horribles. Conec el seu criteri i crec que li agradarà saber el meu.
  
- L'envia ella.- reflexiona en veu alta.
  
- Sí, sóc de la seva confiança si això és el que s'està preguntant. I ara, em deixa passar?

Un nou silenci carregat de significat s'instal·la entre els dos. Ell l'escodrina a ella i fixa la mirada a la bossa de paper d'on sobresurt el llom d'un llibre.

- Harold Thompson?- Llegeix ell.

- Sí.- I se li encén una espurna als ulls.

- Passi.

- Gràcies.- Exclama il·lusionada-. Però tracti'm de tu.

- D'acord. Tu també.

La dependenta entra a l'habitació. Ell tanca la porta i deixa que una nova aventura succeeixi. Durant llargues hores la passió pels llibres, per la bona i per la mala literatura regnarà en aquella habitació. I qui sap si amb l'acalorament de la discussió acabaran mirant-se als ulls, palpant-se el rostre i abraçant-se sota els llençols. I així, al finalitzar la cita, acordaran "*lluna roja*" com la clau per marcar el pròxim encontre, sense saber, ni importar-li, si serà la quinzena o la segona vetllada literària a les dotze de la nit d'un dia qualsevol en aquell hotel.